

Cornelius Huybregts: 'Kopers streven vaak naar kleine en gezonde koeien, maar zoeken altijd de grootste vaarzen uit'

Opgebouwd vanuit niets

Zonder geld emigreerde Cornelius Huybregts vijftig jaar geleden naar Canada. Samen met zijn zoons bouwde hij een bedrijf op met 90 melkkoeien en 650 hectare akkerbouw. Zuinig zijn op de koeien en de verkoop van gebruiksvet hebben hierbij geholpen.

tekst **Florus Pellikaan**

De geschiedenis van Limbra Farms in het Canadese Crysler is niet uniek, maar toch blijft een dergelijk typisch emigrantenverhaal bijzonder. Cornelius Huybregts (80) emigreerde in 1961 samen met zijn vrouw vanuit Nederland naar Canada. 'Mijn vader had in Holland een kleine boerderij met tien hectare land en ik was de oudste in een gezin van dertien kinderen. Er was voor mij geen mogelijkheid om boer te worden. We zijn toen, net als zoveel leeftijdsgenoten in die tijd, zonder geld naar Canada gegaan om daar te proberen een eigen boerderij op te bouwen.'

De eerste jaren werkte Huybregts op een melkveebedrijf in de buurt van Ottawa. Toen de eigenaar drie jaar later het bedrijf verkocht aan een investeerder, kreeg Huybregts de gelegenheid om het bedrijf te huren. Weer vier jaar later kocht hij zijn eerste eigen bedrijf en via een andere boerderij kocht hij in 1973 de huidige locatie. Nog altijd is hij betrokken bij Limbra Farms en zijn zoons Willy (48) en Gerry (47) Huybregts zetten het bedrijf voort. Inmiddels is het in omvang

toegenomen tot 90 melkkoeien en 800 hectare land, waarvan 650 hectare akkerbouw.

Oudste koe van Canada

Limbra groeide niet alleen in omvang, maar kreeg door de tijd heen ook naam als fokbedrijf. 'In Nederland was ik al geïnteresseerd in fokkerij, maar in Canada hadden we geen geld om direct te investeren in stamboekkoeien, dus zijn we gestart met koeien zonder papieren.' Toen Huybregts financieel meer mogelijkheden kreeg, kocht hij in 1981 de eerste zes stamboekpinken en sindsdien heeft het bedrijf al tachtig excellente koeien gefokt. Het leverde de familie in 2001 de prestigieuze fokkerijtitel 'Master Breeder' op. 'Sommige mensen zeggen "melk is melk" en die maakt het niet uit hoe een koe eruitziet. Maar het eerste waar wij naar kijken als een vaars kalf, is of er een potentiële excellente koe in schuilt', vertelt Willy Huybregts. Het streven naar fraaie koeien heeft al

les te maken met de jaarlijkse verkoop van gebruiksvet. 'Voor kopers telt vooral of er veel generaties excellente koeien voor een dier zitten en of het celgetal in orde is', vult Gerry aan.

Jaarlijks verkoopt Huybregts wel 50 tot 60 stuks vaarzen en tweedekalfskoeien die ze niet voor vervanging nodig hebben. 'Het is voor ons onbegrijpelijk dat er boerenbedrijven van onze omvang zijn die iedere maand dieren moeten aankopen', vertelt Cornelius Huybregts. 'Een koe verkopen voor 2000 dollar of een koe kopen voor 2000 dollar scheelt 4000 dollar in de portemonnee. Zuinig zijn op ons vee heeft ons door de jaren heen echt geld opgeleverd. Helaas zijn de prijzen de laatste jaren flink gedaald door het quotumsysteem in Canada en de slechte veeprijzen in Amerika.' Van de huidige veestapel stamt 80 procent af van één van de zes pinken, die Huybregts in 1981 kocht. Een dochter van deze pink, die aan het hoofd staat van de Pennyfamilie, werd met 21 jaar de oudste koe van Canada en haar dochter Limbra Mattador Penny (v. Mattador) werd 18,5 jaar oud, excellent ingeschreven en fokte elf excellente dochters.

Grupstal onomstreden

Veel keuzes in de dagelijkse verzorging van de koeien op Limbra staan in het te-

Limbra Power Mine (v. Talent) is met haar 93 punten de trots van de stal

ken van het streven naar levensduur. 'Excellente en duurzame koeien fokken is meer dan alleen de juiste stieren gebruiken', stelt Willy Huybregts. 'Iedereen gebruikt tenslotte dezelfde stieren en toch zijn er verschillen. Het begint al met de verzorging van de kalfjes. Dat doet altijd dezelfde persoon omdat je anders geen veranderingen kunt zien. Kalveren moet je de dag voor ze ziek worden al op het oog hebben.'

Redelijk uniek voor Canadese begrippen is ook de weidegang. Gerry Huybregts: 'In de zomer gaat van klein tot groot alles naar buiten. Het is goed voor het beenwerk en het voorkomt de nadelige gevolgen van vervetting. Soms gaan enkele pinken wat vet naar buiten, maar een maand later ken je ze niet meer terug.'

De koeien worden op Limbra wat betreft productie niet gepusht. 'Het is voor jonge vaarzen veel te zwaar als ze direct naar een hoge productie worden gedreven. Dat komt de levensduur niet ten goede. Koeien die wij verkopen, produceren bij de koper altijd twee- tot drieduizend liter meer', vertelt Willy.

Ook de onomstreden grupstal maakt onderdeel uit van het management van Huybregts. 'De stal is 27 jaar oud en voldoet nog altijd prima. Als we nu een nieuwe stal zouden bouwen, kiezen we weer voor een grupstal', klinkt Willy stellig. 'De controle van een koe is veel gemakkelijker. Zo is bijvoorbeeld snel te zien hoeveel een verse of zieke koe eet. In een ligboxenstal heeft een koe al twee dagen te weinig gevreten voor het wordt opgemerkt. Bovendien is een ligboxenstal een slecht stalsysteem voor de verkoop van vee.'

Uitbreiden in akkerbouw

In de wei laten de broers Huybregts de koeien, waarvan ongeveer een vijfde deel roodbont is, stuk voor stuk de revue passeren. Van alle dieren weten ze feilloos de afstamming en het aantal punten. Op dit moment zijn zesentwintig koeien excellent ingeschreven, waaronder Limbra Power Mine (v. Talent) die met 93 punten tot de hoogst ingeschreven roodbonten van Canada behoort.

De capaciteit, balans en kwaliteit van de koeien, die veelal Allen-, Storm-, Outsi-

Willy, Cornelius en Gerry Huybregts
Al dertig jaar fokt familie Huybregts met stamboekvee. Het leverde tot nu toe tachtig excellente koeien op.

Aantal koeien:	90
Aantal stuks jongvee:	130
Grondoppervlakte:	800 ha (waarvan 650 ha akkerbouw)
Aantal excellenten:	26
Productie:	9600 4,20 3,35

de- en Rudolphbloed voeren, spreekt bijzonder aan. Opvallend is de afkalfleeftijd van de vaarzen, die tussen de 28 en 30 maanden ligt. 'Dat heeft ook te maken met de verkoop van levend vee. Veel kopers zeggen naar kleine en gezonde koeien te streven, maar ze zoeken altijd de grootste vaarzen uit het koppel', vertelt Cornelius Huybregts. Op dit moment gebruikt hij stieren als Sid, Fever, Windbook, Stanleycup, Goldsun en Spectrum. Dat de naam van fokstal Limbra Holsteins niet heel bekend is buiten de grenzen van Ontario, ligt aan hun showbeleid. 'Op de lokale show zijn we al tien jaar de beste fokker en inzender geweest, maar voor grote keuringen in het voor- en najaar hebben we gewoon geen tijd', vertelt Gerry. Dat heeft alles te maken met de keuze die de broers in het kader van bedrijfsuitbreiding hebben gemaakt. 'We wilden wel graag groeien, maar hebben een hekel aan het werken met personeel. Daarom hebben we gekozen om uit te breiden in akkerbouw. Daar ben je maar twee weken in het voor- en najaar extra druk mee en van veertig melkkoeien meer heb je iedere dag extra werk.'

